

Δικογραφημένοι Ισχυρισμοί

Είναι καλά θεμελιωμένη αρχή ότι τα δικόγραφα περιορίζουν τα επίδικα θέματα σε εκείνα τα οποία προσδιορίζονται από τη δικογραφία, δηλαδή την απαίτηση, την υπεράσπιση και την απάντηση, όπου υπάρχει. Σχετική είναι η απόφαση **Παπαγεωργίου v. Κλάππα** (1991) 1 Α.Α.Δ 24. Το Δικαστήριο δεν δύναται να προχωρήσει να επιλύσει θέματα, τα οποία δεν αποτέλεσαν μέρος της δικογραφίας. Σχετική είναι η απόφαση **Latifundia Properties Ltd v. Ανδρέα Μιχαήλ Ψάκη** (2003) 1 ΑΑΔ 670.

Η Ενάγουσα στην Έκθεση Απαίτησής της ισχυρίστηκε ότι η Εναγομένη 1 ήταν και συνεχίζει να είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης δεόντως εγγεγραμμένη και η οποία ήταν πελάτης της Ενάγουσας. Στην Εναγομένη 1 δόθηκε κατόπιν αίτησής της, πίστωση και ανοίχθηκε σχετικός χρεωπιστωτικός λογαριασμός. Ο Εναγόμενος 2 εγγυήθηκε προσωπικά την Εναγομένη 1 για το χρέος που θα δημιουργείτο από τον εν λόγω λογαριασμό. Η Εναγομένη 1 αγόραζε εμπορεύματα από την Ενάγουσα και κατά καιρούς πλήρωνε διάφορα ποσά έναντι των αγορών της, με αποτέλεσμα στις 24.6.12 ο επίδικος λογαριασμός να παρουσιάζει υπόλοιπο €8.165,62. Οι Εναγόμενοι παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της Ενάγουσας αρνούνται να εξοφλήσουν το υπόλοιπό τους.

Οι Εναγόμενοι 1 και 2 στην Υπεράσπισή τους δέχθηκαν ότι η Εναγόμενη 1, τον ουσιώδη χρόνο, ήταν εταιρεία δεόντως εγγεγραμμένη και πελάτης της Ενάγουσας. Αρνήθηκαν τον ισχυρισμό ότι ο Εναγόμενος 2 εγγυήθηκε το χρέος της Εναγομένης 1. Αρνήθηκαν, επίσης, ότι τα επίδικα τιμολόγια θα έφεραν τόκο προς 9%. Ισχυρίστηκαν, περαιτέρω, ότι οι Εναγόμενοι ήταν απόλυτα τυπικοί στις υποχρεώσεις τους και ουδέποτε ο λογαριασμός τους έδειξε την ύπαρξη του κατ' ισχυρισμόν υπολοίπου. Σε περίπτωση που παρουσιάζετο τέτοιο υπόλοιπο δήλωσαν ότι αυτό είναι προϊόν αυθαίρετου και παράνομου τοκισμού ή παράνομων, αυθαίρετων και αδικαιολόγητων χρεώσεων.

Από τις δικογραφημένες θέσεις των διαδικών προκύπτει ότι επίδικα θέματα είναι το κατά πόσο ο επίδικος λογαριασμός έδειξε το κατ' ισχυρισμόν υπόλοιπο και το εάν ο Εναγόμενος 2 εγγυήθηκε τις υποχρεώσεις της Εναγομένης 1 εταιρείας. Επίσης επίδικο ζήτημα είναι και το κατά πόσο η Ενάγουσα δικαιούται στο αξιούμενο ποσοστό επιτοκίου.

Μαρτυρία

Πρώτη μάρτυρας για την Ενάγουσα ήταν η Άντρη Χρίστου, υπάλληλος της Ενάγουσας Εταιρείας, **ΜΕ1**. Κατά τη μαρτυρία της ΜΕ1 κατατέθηκε ως **Τεκμήριο 1** έγγραφο με τίτλο Αίτηση πελάτη για παροχή πίστωσης, ημερ. 3.6.11. Ως **Τεκμήριο 2** κατάσταση λογαριασμού, ως **Τεκμήριο 3Α-Φ** δέσμη τιμολογίων και ως **Τεκμήριο 4** διάταγμα, ημερ. 27.9.18, του Επαρχ. Δικαστηρίου Λάρνακας.

Κατά την κυρίως εξέτασή της η ΜΕ1 ανέφερε ότι η Εναγομένη 1 μέσω των Διευθυντών της προσέγγισε την Ενάγουσα, με σκοπό να αγοράσει επί πιστώσει διάφορα εμπορεύματα. Με την παράδοση των προϊόντων θα εκδίδειο σχετικό τιμολόγιο, το οποίο θα εξοφλείτο εντός ευλόγου χρόνου και εν πάση περιπτώσει εντός 30 ημερών από την έκδοσή του. Συμφωνήθηκε, επιπλέον, η δημιουργία τρεχούμενου λογαριασμού στον οποίο θα χρεώνονταν διάφορες αγορές της Εναγομένης 1 και θα πιστώνονταν τυχόν πληρωμές που θα γίνονταν. Σύμφωνα με τη μάρτυρα ο λογαριασμός αυτός αποστελλόταν στην Εναγόμενη εταιρεία κάθε μήνα. Για την πιστή τήρηση της συμφωνίας μεταξύ των διαδικών ο Εναγόμενος 2 εγγυήθηκε την Εναγόμενη εταιρεία υπογράφοντας σχετικά το Τεκμήριο 1. Η Εναγομένη 1 αρχικά ήταν τυπική στις υποχρεώσεις της. Ακολούθως, όμως, δημιουργήθηκε χρέος. Έτσι τον Ιούνιο του 2012 ο σχετικός λογαριασμός παρουσίαζε υπόλοιπο εξ €8.105,62. Η μάρτυρας παρέπεμψε σχετικά στο Τεκμήριο 2. Κατέθεσε, επίσης, τη δέσμη εγγράφων που αποτελεί το Τεκμήριο 3. Η Ενάγουσα αξίωσε επανειλημμένα την πληρωμή του πιο πάνω ποσού πλην όμως οι Εναγόμενοι παρέλειψαν να πληρώσουν οποιοδήποτε ποσό, με αποτέλεσμα να καταχωρηθεί η υπό κρίση αγωγή. Μετά την καταχώρηση της

αγωγής οι Εναγόμενοι κατέβαλαν σε διάφορες ημερομηνίες διάφορα ποσά με αποτέλεσμα να παραμένει σήμερα ως οφειλόμενο το ποσό των €3.105,62.

Κατά την αντεξέτασή της προσδιόρισε ότι η συνεργασία μεταξύ των διαδίκων ξεκίνησε τον Ιούνιο του 2011, αμέσως μετά την υπογραφή του Τεκμηρίου 1. Προσδιόρισε, επίσης, ότι στο Τεκμήριο 1 φαίνονται όλα τα τιμολόγια που εκδόθηκαν τα οποία συνιστούν το Τεκμήριο 3Α-Φ και κάποιες επιστροφές. Αντεξεταζόμενη σχετικά με το όνομα, το οποίο καταγράφεται στο Τεκμήριο 1, δήλωσε ότι επί του Τεκμηρίου 1 καταγράφηκε το όνομα που έδωσαν οι ίδιοι οι Εναγόμενοι. Σε ερώτηση εάν τηρείτο το μέγιστο όριο πίστωσης το οποίο καταγράφεται στο Τεκμήριο 1, απάντησε πως αρχικά τηρείτο, αλλά ακολούθως η Ενάγουσα έδωσε περισσότερη πίστωση ως ένδειξη καλής θέλησης. Σε ερώτηση αν κάλεσε την Εναγομένη 1 να συμμορφωθεί με τους όρους της επίδικης συμφωνίας, απάντησε ότι το έπραξε πολλές φορές και ότι αποστελλόταν προς αυτήν κάθε μήνα η σχετική κατάσταση λογαριασμού. Σημείωσε ότι η Εναγομένη πάντα συμφωνούσε με το υπόλοιπο και ουδέποτε το είχε αμφισβητήσει. Σε υποβολή ότι η αποστολή και μόνο της κατάστασης λογαριασμού δεν συνεπάγεται και ειδοποίηση περί παράβασης της σύμβασης, απάντησε ότι η σχετική ειδοποίηση λεγόταν και τηλεφωνικώς. Εξήγησε ότι επανειλημμένα ο Διευθυντής της Ενάγουσας ζήτησε από τον Εναγόμενο 2 να εξοφληθεί το υπόλοιπο. Συμφώνησε, περαιτέρω, με την υποβολή ότι σε σύντομο χρόνο από τις 3.11.11 υπήρχε υπέρβαση του μέγιστου ορίου πίστωσης. Σε ερώτηση εάν εστάλη ποτέ προειδοποιητική επιστολή προς την εταιρεία, απάντησε ότι δεν στάλθηκε γραπτή επιστολή παρά μόνο αποστέλλονταν οι καταστάσεις λογαριασμού. Σε ερώτηση για το πότε τερματίστηκε η συμφωνία, Τεκμήριο 1, απάντησε ότι αυτή τερματίστηκε μετά τον Μάρτιο του 2012 που ήταν και η τελευταία πώληση προς την Εναγομένη. Σε ερώτηση εάν τερμάτισε η ίδια την επίδικη συμφωνία, απάντησε ότι το μόνο που ξέρει είναι το ότι είχε οδηγίες να μην ξαναδώσει υλικά στην Εναγομένη εταιρεία. Επανέλαβε ότι η συμφωνία τερματίστηκε περίπου τον Μάρτιο του 2012, όταν έγινε και η τελευταία πώληση προς την Εναγομένη. Σε ερώτηση να απαντήσει γιατί στην αγωγή αξιώνεται το ποσό των €8.105,62 ενώ είχε γίνει πληρωμή στις 15.7.12 και στην κατάσταση λογαριασμού φαινόταν ως οφειλόμενο το ποσό των

€7.605,62, απάντησε ότι δεν γνωρίζει. Εξήγησε ότι μετά που κινήθηκε η αγωγή η ίδια δεν μπορεί να γνωρίζει τι συμφωνίες έγιναν. Σε υποβολή ότι η ίδια ουδέποτε τερμάτισε την επίδικη συμφωνία, απάντησε ότι είχε εντολές, όταν της ζητούσε η Εναγομένη προϊόντα, να αρνείται να τους παραδώσει. Σε υποβολή ότι το τιμολόγιο 3Α ουδείς το παρέλαβε, απάντησε ότι εξ όσων γνωρίζει αυτό έχει ταχυδρομηθεί. Σε σχέση με το τιμολόγιο ημερ. 4.7.11 δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει ποιος το παρέλαβε. Συμφώνησε όμως ότι αυτό είχε ακυρωθεί. Σε σχέση με το σύνολο των επίδικων τιμολογίων δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει αν ο Εναγόμενος 2 υπέγραψε οποιοδήποτε από αυτά. Σε υποβολή ότι κανένα εκ των τιμολογίων δεν είχε παραληφθεί από την Εναγόμενη εταιρεία απάντησε ότι η Εναγομένη ουδέποτε αμφισβήτησε το υπόλοιπο και ότι κάθε μήνα αποσπελλόταν η κατάσταση λογαριασμού και ουδέποτε είχαν οποιαδήποτε διαφορά.

Επόμενος μάρτυρας για την Ενάγουσα ήταν ο Ντίνος Σπύρου, **ΜΕ 2**, ένας εκ των Διευθυντών αυτής. Κατά τη μαρτυρία του ΜΕ 2 κατατέθηκε ως **Τεκμήριο 5** το πρωτότυπο έγγραφο της συμφωνίας ημερ. 3.6.11. Κατατέθηκε, επίσης, ως **Τεκμήριο 6** πιστοποιητικό έρευνας σε σχέση με τους Διευθυντές της Εναγομένης 1, ως **Τεκμήριο 7** επιστολή της Ενάγουσας προς την Εναγομένη ημερ. 19.12.12 και ως **Τεκμήριο 8** επιστολή της Ενάγουσας προς την Εναγομένη με επισυνημμένη κατάσταση λογαριασμού, ημερ. 6.6.12.

Κατά την κυρίως εξέτασή του ο μάρτυρας ανέφερε ότι το εγκεκριμένο όριο από την Ενάγουσα προς την Εναγομένη ήταν €1.000. Δήλωσε, επίσης, ότι ως εγγυητής της Εναγομένης υπέγραψε ο Εναγόμενος 2, ο οποίος ήταν Διευθυντής της Εναγομένης 1. Επίσης παρέπεμψε στο Τεκμήριο 7, για να σημειώσει ότι η Εναγόμενη 1 έδιδε επιταγές, οι οποίες είχαν την υπογραφή του Εναγομένου 2. Ανέφερε, τέλος, ότι αποτελεί πρακτική της Ενάγουσας να αποστέλλει σε όλους τους πελάτες της κάθε τέλος του μήνα την κατάσταση λογαριασμού που διατηρεί. Εξήγησε ότι με δικές του οδηγίες στάλθηκε η επιστολή, ημερ. 6.6.12, Τεκμήριο 8.

Κατά την αντεξέτασή του κληθείς να απαντήσει για ποιο λόγο το Τεκμήριο 8

αποτελείται από δύο σελίδες, απάντησε ότι η πρώτη σελίδα είναι σαν cover letter και η δεύτερη σελίδα είναι η κατάσταση λογαριασμού. Σε υποβολή ότι με την επιστολή του Τεκμηρίου 8 δεν αποστάληκε η σχετική κατάσταση λογαριασμού, απάντησε ότι λογικά έχει σταλεί. Σε ερώτηση γιατί η κατάσταση γράφει ημερ. 2.7.12, απάντησε ότι μπορεί να είναι αυτή η οποία στάλθηκε στους πρώην δικηγόρους της Ενάγουσας. Δέχθηκε ότι το οφειλόμενο ποσό ανέρχεται στις €3.105,62. Σε ερώτηση αν γνωρίζει κάποιον από τους Διευθυντές της εταιρείας, απάντησε πως δεν γνωρίζει. Δέχθηκε, επίσης, ότι ο ίδιος δεν ήταν παρών, όταν υπογράφηκε το Τεκμήριο 1. Σε ερώτηση αν αντλεί τη γνώση του μόνο μέσα από τα έγγραφα που κατατέθηκαν, απάντησε ότι ο Γενικός Διευθυντής της Ενάγουσας είναι ξάδελφος του Εναγομένου 2. Επισημάνε ότι, όταν είχε καθυστερήσεις η Εναγομένη, ο ίδιος επέπληττε τον Διευθυντή του και ο Διευθυντής έπαιρνε τηλέφωνο τον Εναγόμενο 2, ο οποίος ουδέποτε αμφισβήτησε το υπόλοιπο. Σε ερώτηση αν ο ίδιος μίλησε με τον Εναγόμενο 2, απάντησε πως ο ίδιος ουδέποτε μίλησε με οποιονδήποτε από τους Εναγόμενους. Σε ερώτηση εάν τερματίστηκε η επίδικη συμφωνία, απάντησε ότι η συμφωνία τερματίστηκε προφορικώς και γραπτώς μέσω της αγωγής. Σε ερώτηση να προσδιορίσει τι εννοεί με τον όρο προφορικώς, απάντησε ότι σχετικά μιλούσε ο Διευθυντής της Ενάγουσας με τον ξάδελφο του Εναγομένου 2 και έστελναν και γραπτή ειδοποίηση μέσω επιστολών. Σε ερώτηση να προσδιορίσει το με ποια επιστολή εννοεί ότι τερματίστηκε η συμφωνία, απάντησε ότι εννοεί το Τεκμήριο 8. Σε ερώτηση εάν γνωρίζει το κατά πόσο παραλήφθηκαν όλα τα τιμολόγια από την Εναγόμενη εταιρεία, απάντησε ότι ο ίδιος δεν το γνωρίζει αλλά γνωρίζει ότι ουδέποτε αμφισβητήθηκε το υπόλοιπο.

Μετά το πέρας της υπόθεσης για την Ενάγουσα τη σκυτάλη της μαρτυρίας έλαβε η πλευρά των Εναγομένων. Πρώτος μάρτυρας για τους Εναγόμενους ήταν ο Εναγόμενος 2, **ΜΥ1**.

Κατά την κυρίως εξέτασή του ο μάρτυρας δήλωσε ότι τον επίδικο χρόνο ήταν Διευθυντής της Εναγομένης 1 εταιρείας. Περί το τέλος Μαΐου 2011 τον προσέγγισε ο ξάδελφος του Σόλων Καλογήρου, ο οποίος ήταν Διευθυντής Πωλήσεων της Ενάγουσας εταιρείας. Ο ίδιος αποδέχθηκε όπως η Ενάγουσα

συνεργαστεί με την Εναγόμενη εταιρεία και υπέγραψε κάποιο έντυπο, ώστε να παραχωρηθεί πίστωση στην Εναγομένη 1, ύψους €1.000. Αναγνώρισε ότι το έντυπο που υπέγραψε είναι το Τεκμήριο 1. Όταν υπέγραφε αυτό, ήταν με την εντύπωση ότι το Τεκμήριο 1 αφορούσε μόνο αίτηση για παραχώρηση πίστωσης. Ουδέποτε του αναφέρθηκε ότι υπέγραφε αυτό και ως εγγυητής της Εναγομένης 1 εταιρείας. Μετά από μερικές μέρες ενημερώθηκε από τον Σόλωνα Καλογήρου ότι το πιστωτικό όριο της Εναγομένης 1 είχε εγκριθεί και θα ξεκινούσε η συνεργασία. Εξήγησε ότι όπως φαίνεται στο Τεκμήριο 1 η Εναγομένη δεν πλήρωνε συγκεκριμένα ποσά τιμολογίων αλλά προέβαινε σε πληρωμές έναντι του τρεχούμενου της λογαριασμού. Σε κάποιο στάδιο αντιλήφθηκε ότι οι τιμές της Ενάγουσας ήταν ψηλές και για αυτό τον λόγο από τις 15.3.12 δεν ξαναγόρασε προϊόντα από την Ενάγουσα. Δήλωσε ότι τα τιμολόγια ημερ. 19.6.11, 4.7.11, 11.7.11 και 6.12.11 δεν έχουν παραληφθεί από την Εναγομένη 1-εταιρεία. Εξήγησε ότι το μόνο εξουσιοδοτημένο πρόσωπο να παραλαμβάνει εμπορεύματα ήταν ο Χαράλαμπος Χριστάκης και δεν αναγνωρίζει την υπογραφή οποιουδήποτε άλλου υπαλλήλου της Εναγομένης 1 στα πιο πάνω τιμολόγια. Αρνήθηκε ότι η επιστολή, Τεκμήριο 8, στάληκε προς την Εναγομένη 1 εταιρεία. Αρνήθηκε, επίσης, ότι εγγυήθηκε την Εναγομένη 1 εταιρεία, επειδή όπως αναφέρει η υπογραφή επί του Τεκμηρίου 1 είχε τεθεί αποκλειστικά και μόνο για σκοπούς υποβολής αίτησης για άνοιγμα λογαριασμού. Σε κάθε περίπτωση αρνήθηκε ότι η Εναγομένη 1 οφείλει οποιοδήποτε ποσό προς την Ενάγουσα.

Κατά την αντεξέτασή του αναγνώρισε την υπογραφή του σε δύο σημεία του Τεκμηρίου 1 και δήλωσε ότι γνωρίζει και να διαβάζει και να γράφει. Σε υποβολή ότι ο ίδιος έκανε αγορές, ενημερωνόταν για το υπόλοιπο του λογαριασμού και ακολούθως εξέδιδε επιταγές, συμφώνησε πως έτσι γινόταν. Διαφώνησε, όμως, ότι το οφειλόμενο υπόλοιπο είναι αυτό που αναγράφεται στο Τεκμήριο 2. Διαφώνησε και με την υποβολή ότι ο ίδιος είναι υπόλογος ως εγγυητής για την πληρωμή του εν λόγω ποσού. Σε υποβολή ότι τα όσα ανέφερε για το πρόσωπο ονόματι Σόλων Καλογήρου είναι ψέματα, απάντησε ότι ο ίδιος το μόνο που γνωρίζει από την Εναγομένη 1 εταιρεία είναι τον κ. Καλογήρου.

Εισηγήσεις των Διαδίκων

Μετά το πέρας της ακροαματικής διαδικασίας τόσο ο ευπαιδευτος συνήγορος της Ενάγουσας όσο και ο ευπαιδευτος συνήγορος των Εναγομένων αγόρευσαν γραπτός προωθώντας ο καθένας τις θέσεις του, τις οποίες το Δικαστήριο έχει κατά νου.

Παραδεκτά γεγονότα – Γεγονότα που αποτελούν κοινό έδαφος μεταξύ των διαδίκων.

Αποτελεί θεμελιακή αρχή ότι στην πολιτική δίκη, απόδειξη μπορεί να προκύψει μέσω παραδοχής γεγονότων. Σχετικές επί του προκειμένου είναι οι αποφάσεις **Χρίστου v. Khoreva** (2002) 1(A) A.A.Δ. 45 και **Παπαμιλιτιάδους v. Ιωάννου** (2007) 1 A.A.Δ. 1320.

Μία εκ των περιπτώσεων όπου μπορεί να προκύψει παραδοχή γεγονότων είναι διά της παραδοχής γεγονότων μέσω των δικογράφων. Σχετικά παραπέμπω στο σύγγραμμα **το Δίκαιο της Απόδειξης** των Τ. Ηλιάδη & Ν.Σάντη σελ 292.

Στην υπό κρίση υπόθεση προκύπτει ως παραδεκτό γεγονός ότι η Εναγομένη 1 εταιρεία είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης δεόντως εγγεγραμμένη και το ότι οι διάδικοι διατηρούσαν δοσοληψίες.

Πέραν από τα αυστηρώς παραδεκτά γεγονότα είναι επιτρεπτή και η εξαγωγή ευρημάτων, χωρίς να αξιολογηθούν σχετικά οι μάρτυρες, επί γεγονότων που εμφανίζονται μη αμφισβητούμενα δια των χειρισμών των διαδίκων κατά την ακρόαση. Σχετική είναι η απόφαση **Κυριακίδης v. Τράπεζα Πειραιώς (Κύπρου) Λτδ**, Π.Ε 185/2012, ημερομηνίας 19.4.2018. Άλλωστε, η ανάγκη αξιολόγησης μαρτυρίας συνήθως υφίσταται, όπου παρουσιάζονται διστάμενες εκδοχές επί των επίδικων γεγονότων και το Δικαστήριο προβαίνει σε αξιολόγηση των εκατέρωθεν εκδοχών, ώστε να καταλήξει σε ευρήματα γεγονότων. Σχετική είναι η απόφαση **Pissis Ltd v. La Baguette Boulangerie- Patisserie Ltd**, Πολ. Έφεση 135/19, ημερομηνίας 20.9.2015.

Έχοντας υπόψη τα πιο πάνω, μέσα από τον χειρισμό της ακρόασης από τους διαδίκους, διαπιστώνω ότι αναδύεται ως κοινός τόπος μεταξύ αυτών ότι ο Εναγόμενος 2 ήταν τον ουσιώδη χρόνο ένας εκ των διευθυντών της Εναγομένης 1 εταιρείας και υπέγραψε το Τεκμήριο 1 εκ μέρους αυτής. Επιπλέον, προκύπτει ότι υπέγραψε το Τεκμήριο 1 και στο σημείο που υπογράφει ο εγγυητής.

Συμπεώς το Δικαστήριο θα προχωρήσει να αξιολογήσει τη διυστάμενη μαρτυρία και μόνο.

Αξιολόγηση Μαρτυρίας

Τονίζεται ότι η αξιολόγηση της μαρτυρίας γίνεται κατά κύριο λόγο στη βάση της μαρτυρίας που σχετίζεται με τα επίδικα θέματα. Σχετικές είναι οι αποφάσεις **Τσιαττές v. Solomonides (Cartridges Industries) Ltd** (2009) 1 Α.Α.Δ. 974 και **Mirza Feiz Hasan v. Μιχάλη Ανδρέου**, Π.Ε 2/2011, ημερομηνίας 2.12.2015.

Στη βάση των πιο πάνω, έχω παρακολουθήσει τους μάρτυρες στη ζωντανή ατμόσφαιρα της δίκης, έχοντας την ευκαιρία να παρακολουθήσω τις αντιδράσεις τους, φυσικές ή αφύσικες, τον τρόπο που απαντούν, τη νευρικότητα ή την επιφυλακτικότητά τους, ή την ιδιοσυγκρασία που εκδήλωναν, παράγοντες που, σύμφωνα με τη νομολογία, ενέχουν ιδιαίτερη σπουδαιότητα κατά την αξιολόγηση της μαρτυρίας. Σχετική είναι η απόφαση **C & A Pelecanos Associates Ltd v. Ανδρέα Πελεκάνου** (1999) 1 Α.Α.Δ. 1273. Δεν παραγνωρίζω βέβαια ότι τα πιο πάνω στοιχεία μπορούν να προσδώσουν θετικότητα στη μαρτυρία ενός μάρτυρα, αλλά δεν μπορούν να αποτελέσουν τον αποκλειστικό λόγο για την αποδοχή της μαρτυρίας του. Σχετικά παραπέμπω στην απόφαση **Νικολάου Νίκος v. Αντώνη Παπαϊωάννου** (2011) 1 Α.Α.Δ. 1797.

Προσεγγίζω, συνεπώς, το καθήκον αξιολόγησης της μαρτυρίας ενός μάρτυρα με γνώμονα το περιεχόμενο, την ποιότητα, την πειστικότητα, αλλά και τη σύγκρισή της με την υπόλοιπη μαρτυρία. Σχετική είναι η απόφαση **Ομήρου ν. Δημοκρατίας** (2001) 2 Α.Α.Δ. 506. Περαιτέρω, όπου είναι δυνατό, η μαρτυρία εκάστου μάρτυρα συσχετίζεται, αντιπαραβάλλεται και διερευνάται με την αντικειμενική υπόσταση των εκατέρωθεν θέσεων. Σχετική είναι η απόφαση **Στυλιανίδης ν. Χατζηπιέρα** (1992) 1 Α.Α.Δ 1056 και η πρόσφατη απόφαση **Κυριακίδης ν. Τράπεζα Πειραιώς (ανωτέρω)**. Έχω επίσης κατά νου την αρχή ότι μάρτυρας μπορεί να γίνει πιστευτός μερικώς ή ολικώς, ενώ δεν θεωρείται επιλήψιμη η επιλεκτική αποδοχή μέρους της μαρτυρίας ενός μάρτυρα. Σχετικές είναι οι αποφάσεις **Kadis v. Nicolaou** (1986) 1 C.L.R 212, 216 και **Χρίστου ν. Khoreva** (ανωτέρω).

Επιπρόσθετα, στην υπόθεση **Χριστοφίνης ν. Φραντζή** Πολ. Έφεση328/11, ημερομηνίας 31.5.2017, υποδείχθηκε ότι το περιεχόμενο της μαρτυρίας εκάστου μάρτυρα υπόκειται στη βάση της λογικής και της ανθρώπινης πείρας.

Διευκρινίζω, επίσης, ότι οι υποβολές των συνηγόρων από μόνες τους δεν έχουν καμιά αποδεικτική αξία και αν δεν προσαχθεί αργότερα αντίστοιχη μαρτυρία παραμένουν απλά μετέωροι ισχυρισμοί. Σχετική είναι η απόφαση **Ησαΐας Ιωαννίδης ν. Αστυνομίας** (2012) 2 Α.Α.Δ. 640.

Παράλληλα τονίζεται ότι έκαστος μάρτυρας θα πρέπει να αντεξετάζεται επί όλων των αμφισβητούμενων γεγονότων. Σχετική, ως προς τις συνέπειες παράλειψης αντεξέτασης είναι η απόφαση **Frederickou Schools Co Ltd κ.α. ν. Acuac Inc** (2002) 1 Α.Α.Δ. 1527 , όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Υπάρχουν ωστόσο δύο κανόνες πρακτικής, που έχουν εμπεδωθεί προ πολλού στα δικαστήρια μας, οι οποίοι πρέπει απαρέγκλιτα να τηρούνται. Ο πρώτος είναι ότι ο μάρτυρας πρέπει να αντεξετασθεί επί όλων των ουσιαστικών γεγονότων τα οποία αμφισβητούνται. Διαφορετικά το δικαστήριο θεωρεί - και το εκλαμβάνει - ότι η

μαρτυρία του δεν αμφισβητήθηκε. Ο δεύτερος είναι ότι, κατά την αντεξέταση, τίθεται στο μάρτυρα η υπόθεση που θα στηθεί από τον αντίδικο. Τέτοια αντεξέταση είναι προϋπόθεση για να κληθεί μαρτυρία που αντικρούει το μάρτυρα».

Σχετική, επίσης, είναι η πρόσφατη απόφαση **Πιριλίδη ν. Δήμου Λεμεσού**, Ποιν. Έφ. Αρ. 331/2015, ημερομηνίας 11.12.2017.

Με γνώμονα τις πιο πάνω αρχές προχωρώ με την αξιολόγηση της μαρτυρίας εκάστου μάρτυρα ξεχωριστά.

Αξιολόγηση μαρτυρίας ME1

Η ME1 προκάλεσε θετική εντύπωση στο Δικαστήριο. Η μαρτυρία της χαρακτηρίζεται από σταθερότητα και πειστικότητα.

Η βασική της θέση ότι αποστελλόταν κάθε μήνα η επίδικη κατάσταση λογαριασμού, χωρίς η Εναγομένη να διαμαρτυρηθεί για οποιαδήποτε χρέωση δεν αμφισβητήθηκε, καθότι η μάρτυρας δεν αντεξετάστηκε επί του συγκεκριμένου σημείου. Σχετική ως προς την παράλειψη αντεξέτασης είναι η απόφαση **Frederickou Schools** (ανωτέρω).

Πέραν του ότι δεν αμφισβητήθηκε η πιο πάνω θέση, επιβεβαιώνεται ουσιαστικά από τον MY1, ο οποίος ευθαρσώς δήλωσε ότι του παραδιδόταν η κατάσταση λογαριασμού. Συνεπώς, το Δικαστήριο μπορεί να κάνει δεκτή τη βασική της θέση ότι η επίδικη κατάσταση λογαριασμού αποστελλόταν κάθε μήνα στην Εναγομένη 1 εταιρεία, η οποία ουδέποτε διαμαρτυρήθηκε για οποιοδήποτε υπόλοιπο.

Επιπρόσθετα, η θέση της ME1 ότι η συνεργασία των μερών ξεκίνησε αμέσως μετά την υπογραφή του Τεκμηρίου 1, ούτε αμφισβητήθηκε ούτε αντικρούεται από αντίθετη μαρτυρία. Παράλληλα επιβεβαιώνεται από το Τεκμήριο 2, το

οποίο δεικνύει ότι το πρώτο τιμολόγιο εκδόθηκε έξι μέρες μετά την υπογραφή του Τεκμηρίου 1.

Περαιτέρω, σταθερή ήταν και η θέση της ότι ενημέρωσε επανειλημμένα προφορικώς την Εναγομένη 1 αναφορικά με το υπόλοιπο του λογαριασμού της.

Επίσης, η θέση της ότι τα ποσά που ανέγραφαν τα εκάστοτε τιμολόγια ήταν πληρωτέας εντός 30 ημερών από την έκδοση εκάστου τιμολόγιου δεν έχει αμφισβητηθεί και επιβεβαιώνεται, παράλληλα, από το ίδιο το περιεχόμενο των επίδικων τιμολογίων, Τεκμήριο 3.

Επιπλέον, ως προς τα τέσσερα τιμολόγια που αμφισβητήθηκαν από την πλευρά των Εναγομένων η θέση, η οποία τέθηκε στη μάρτυρα είναι ότι τα αμφισβητούμενα τιμολόγια δεν παραλήφθηκαν και όχι ότι δεν παραλήφθηκαν τα προϊόντα που αυτά αφορούν. Επί του συγκεκριμένου σημείου η μάρτυρας δήλωσε ότι δεν γνωρίζει σε ποιο πρόσωπο ανήκει η υπογραφή που εμφανίζεται σε αυτά. Η μάρτυρας, εντούτοις, εξήγησε με επάρκεια ότι αποστελλόταν μηνιαίως η κατάσταση λογαριασμού, Τεκμήριο 2. Ενόψει του γεγονότος ότι τα τιμολόγια που αμφισβητούνται εμφανίζονται στο Τεκμήριο 2, η θέση της ότι δεν γνωρίζει ποιος παρέλαβε τα υπό αμφισβήτηση τιμολόγια δεν μπορεί να επηρεάσει την αξιοπιστία της ή να οδηγήσει σε εύρημα ότι παρουσιάζονται αυθαίρετες χρεώσεις στην κατάσταση λογαριασμού, Τεκμήριο 2.

Παράλληλα, η θέση της ότι η τελευταία παραγγελία από την Εναγομένη 1 έγινε τον Μάρτιο του 2012 επιβεβαιώνεται τόσο από την έγγραφη μαρτυρία ενώπιον του Δικαστηρίου, αλλά και από τη μαρτυρία του ΜΥ1.

Ως προς την ύπαρξη τερματισμού της σύμβασης μεταξύ των διαδίκων, ήταν ειλικρινής και απάντησε ότι η ίδια είχε εντολές να μην δίνει προϊόντα στην Εναγομένη 1. Έτσι η θέση της περί τερματισμού προκύπτει μέσα από το πώς η ίδια αντιλήφθηκε τα γεγονότα. Συνεπώς η απουσία επιστολής τερματισμού δεν μπορεί να καταστήσει τη μάρτυρα αναξιόπιστη, αφού προκύπτει ότι απαντούσε ειλικρινώς στη βάση των γεγονότων που γνώριζε. Άλλωστε, ο νομότυπος

τερματισμός, ως νομική έννοια, αποτελεί στοιχείο για το οποίο θα αποφασίσει το Δικαστήριο εάν τούτο είναι αναγκαίο.

Συνεπώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι μπορεί να βασιστεί στη μαρτυρία της ΜΕ 1 για την εξαγωγή ευρημάτων.

Αξιολόγηση μαρτυρίας ΜΕ2

Σε σχέση με τον ΜΕ2 παρατηρώ ότι σε κάποιο βαθμό οι αναφορές του δεν έχουν αμφισβητηθεί. Συγκεκριμένα η αναφορά του ότι αποτελούσε πολιτική της Ενάγουσας εταιρείας να αποστέλλεται η κατάσταση λογαριασμού σε κάθε πελάτη μηνιαίως δεν έχει αμφισβητηθεί.

Όμως σε άλλα σημεία της η μαρτυρία του ΜΕ2 χαρακτηρίζεται από αντιφάσεις. Συγκεκριμένα ανέφερε ότι το Τεκμήριο 2 αποτελείτο από δύο έγγραφα. Πλην όμως η εξέταση του Τεκμηρίου 8 κατατείνει στο συμπέρασμα ότι το δεύτερο έγγραφο αυτού, ήτοι η κατάσταση λογαριασμού, είναι μεταγενέστερης ημερομηνίας από την ημερομηνία που καταγράφει η επιστολή. Για να δικαιολογήσει το πιο πάνω, προέβαλε μη πειστικές εξηγήσεις. Συνεπώς η θέση του περί τερματισμού της επίδικης συμφωνίας μέσω του Τεκμηρίου 8 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Κατά τα λοιπά ως προς τα περισσότερα επίδικα γεγονότα η μαρτυρία του δεν έχει να προσφέρει κάτι.

Συνεπώς, αποδέχομαι τη μαρτυρία του μόνο σε σχέση με την αναφορά του ως προς το ότι αποτελούσε πολιτική της Ενάγουσας η αποστολή της κατάστασης λογαριασμού σε κάθε πελάτη ανά μηνά.

Η μαρτυρία του ΜΥ1

Από τη μαρτυρία του ΜΥ1 προκύπτει ότι προσήλθε στο Δικαστήριο με σκοπό να αποποιηθεί των όποιων ευθυνών του. Προέβαλλε και προώθουσε τη θέση ότι

υπέγραψε μεν το έγγραφο, Τεκμήριο 1, πλην όμως υπέγραψε αυτό με την αντίληψη ότι επρόκειτο μόνο για να ανοιχθεί λογαριασμός προς όφελος της Εναγομένης 1. Τόνισε, επίσης, ότι ουδέποτε του ζητήθηκε να υπογράψει οποιοδήποτε έγγραφο με το οποίο να εγγυάται την Εναγομένη 1. Η πιο πάνω θέση αντικρούεται από τον ίδιο στην αντεξέτασή του, όπου δέχθηκε ότι υπέγραψε και στο σημείο που υπογραφεί ο εγγυητής.

Σε κάθε περίπτωση η πιο πάνω βασική θέση του μάρτυρα αντικρούεται ευθέως από το περιεχόμενο του Τεκμηρίου 1, το οποίο δέχθηκε ότι το υπέγραψε και στο οποίο υφίσταται ξεκάθαρα η υπογραφή του στο σημείο που αναφέρεται σε εγγύηση.

Επιπρόσθετα, η δήλωση του μάρτυρα περί άγνοιας του τι υπέγραψε, δεν μπορεί να καταστήσει το Τεκμήριο 1 άνευ σημασίας, καθότι ο Εναγόμενος 2 με την υπογραφή του στη θέση του εγγυητή, αποχωρίστηκε αυτό με τρόπο που δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι τα όσα καταγράφει το Τεκμήριο 1 δεν ισχύουν. Σχετική είναι η απόφαση **Τουτζίκιάν Τσολάκης και Άλλοι ν. Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας (Χρηματοδοτήσεις) Λτδ** (2003) 1 Α.Α.Δ 1240.

Παράλληλα, το ότι, ενώ δέχεται ότι υπέγραψε στο σημείο του εγγυητή, δηλώνει ταυτόχρονα ότι δεν γνώριζε ότι υπέγραψε ως εγγυητής καθιστά την εκδοχή του μη πειστική. Από το Τεκμήριο 1 είναι σαφές ότι υπέγραψε σε σημείο που προορίζεται για εγγυητή. Έτσι η προσπάθειά του να πείσει ότι δεν αντιλήφθηκε και ουδέποτε υπέγραψε ως εγγυητής, δεικνύει ότι προσήλθε στο Δικαστήριο όχι για να πει την αλήθεια, αλλά για να εξυπηρετήσει την ευνοϊκή για τον ίδιο εκδοχή.

Επιπλέον, η θέση του ότι η Εναγομένη 1 δεν οφείλει οποιοδήποτε ποσό για τα τιμολόγια ημερομηνίας 9.6.2011, 4.7.2011, 11.7.2011 και 6.12.2011, επειδή δεν αναγνωρίζει την υπογραφή παραλήπτη, δεν μπορεί να είναι πειστική, αφού τα εν λόγω τιμολόγια καταγράφονται στην κατάσταση λογαριασμού, Τεκμήριο 2, η οποία είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι αποσπελλόταν κάθε μήνα στην Εναγομένη 1 εταιρεία. Έτσι το γεγονός ότι η Εναγομένη 1 κάθε μήνα

παραλάμβανε το Τεκμήριο 2, στο οποίο καταγράφονται τα τιμολόγια, τα οποία αμφισβητεί ο μάρτυρας, και ακολούθως προέβαινε αδιαμαρτύρητα σε πληρωμές, καθιστά την πιο πάνω θέση του μάρτυρα μη πειστική.

Συνεπώς δεν αποδέχομαι τη μαρτυρία του ΜΥ1 για σκοπούς εξαγωγής συμπερασμάτων.

Ευρήματα

Στην υπό κρίση υπόθεση, λαμβάνοντας υπόψη τις δικογραφημένες θέσεις των διαδίκων, το κοινό υπόβαθρο γεγονότων και την πιο πάνω αξιολόγηση, προχωρώ στη διατύπωση ευρημάτων ως προς τα πρωτογενή γεγονότα της υπόθεσης.

Η Ενάγουσα και Εναγομένη 1 είχαν δοσοληψίες στα πλαίσια των οποίων η Εναγομένη 1 αγόραζε προϊόντα επί πιστώσει από την Ενάγουσα. Η συνεργασία των μερών ξεκίνησε αμέσως μετά την υπογραφή του Τεκμηρίου 1 στις 3.6.2011 και το πρώτο τιμολόγιο εκδόθηκε στις 9.6.2011. Η τελευταία αγορά έγινε τον Μάρτιο του 2012. Η Εναγομένη 1 εταιρεία τον ουσιώδη χρόνο ήταν εταιρεία δεόντως εγγεγραμμένη στον Έφορο εταιρειών και ο Εναγόμενος 2 ήταν ένας εκ των διευθυντών αυτής.

Η Ενάγουσα διατηρούσε σχετική κατάσταση λογαριασμού, στην οποία χρεοπιστώνονταν οι συναλλαγές μεταξύ των μερών. Η εν λόγω κατάσταση λογαριασμού αποστελλόταν κάθε μήνα προς την Εναγομένη 1, η οποία ουδέποτε αμφισβήτησε οποιοδήποτε υπόλοιπο. Στην εν λόγω κατάσταση λογαριασμού καταγράφονται όλα τα τιμολόγια που εκδόθηκαν στα πλαίσια των δοσοληψιών των διαδίκων και συγκροτούν το Τεκμήριο 3. Έκαστο τιμολόγιο ήταν πληρωτέο εντός 30 ημερών από την έκδοσή του. Επιπλέον, η Εναγομένη 1 προχώρησε σε πληρωμές μετά τον Μάρτιο του 2012 και μετά την καταχώρηση της αγωγής χωρίς να διαμαρτυρηθεί για το όποιο υπόλοιπο.

Η εν λόγω κατάσταση στις 24.6.12 παρουσίαζε υπόλοιπο εξ €8.165,62. Μετά την καταχώρηση της αγωγής έγιναν κάποιες πληρωμές από την Εναγομένη 1 με αποτέλεσμα από τις 15.11.2012 και εντεύθεν ο επίδικος λογαριασμός να παρουσιάζει υπόλοιπο εξ € 3.105.62.

Ο Εναγόμενος 2 υπέγραψε το Τεκμήριο 1 εκ μέρους της Εναγομένης 1. Επίσης στο Τεκμήριο 1 υπέγραψε στη θέση του εγγυητή. Το όριο πίστωσης που ζήτησε η Εναγομένη 1 ήταν €1.000.

Στο σημείο που αποτελεί την κατ' ισχυρισμόν σύμβαση εγγύησης δεν καταγράφεται ρητά οποιοδήποτε ποσό ως ανώτατο ποσό ευθύνης των εγγυητών, αλλά οι εγγυητές εγγυούνται την πληρωμή οιοδήποτε ποσού, το οποίο τυχόν παρουσιάζει ο επίδικος λογαριασμός.

Νομική Πτυχή

Όπως έχει κριθεί στην απόφαση **Πούρικος v. Σάββα κ.ά.** (1991) 1 ΑΑΔ 507, η βασική υποχρέωση κάθε ενάγοντα είναι να αποδείξει με αξιόπιστη μαρτυρία τα βασικά γεγονότα πάνω στα οποία επέλεξε να βασίσει την απαίτησή του, με τη μορφή που ο ίδιος τα καθόρισε στα δικόγραφα του.

Το επίπεδο απόδειξης των ισχυρισμών του εκάστοτε ενάγοντα βρίσκεται στο επίπεδο του ισοζυγίου των πιθανοτήτων. Η έννοια του ισοζυγίου των πιθανοτήτων έχει ερμηνευθεί νομολογιακά σε πολλές υποθέσεις. Σχετική είναι η απόφαση **Μαρσέλ v. Λαϊκής** (2001) 1 Α.Α.Δ. 1858, όπου με αναφορά στις σχετικές αυθεντίες επί του θέματος, κρίθηκε ότι το κριτήριο είναι κατά πόσο ο διάδικος που φέρει το βάρος της απόδειξης ικανοποίησε το Δικαστήριο, με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία, ότι η θέση ή η εκδοχή του είναι πιο πιθανή παρά όχι (is more probable than not).

Σχετικές επί του προκειμένου είναι οι αποφάσεις **Στυλιανίδης v. Χατζηπιέρα** (1992) 1 Α.Α.Δ. 1056, **Baloise Insurance Co Ltd v.**

Κατωμονιάτη κ.ά. (2008) 1 Α.Α.Δ. 1275 και **Tekinder Pal κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (2010) 2 Α.Α.Δ. 551.

Ενώ, όπως έχει νομολογηθεί στην υπόθεση **Αθανασίου κ.ά. ν. Κουνούνη** (1997) 1 Α.Α.Δ. 614, μόνο αξιόπιστη μαρτυρία μπορεί να βαρύνει την πλάστιγγα των πιθανοτήτων. Παράλληλα, όπως έχει υποδειχθεί στην απόφαση **Κύπρος Ξενοφώντος ν. K.N Zoo Bar Restaurant Ltd** Π.Ε 477/11 ημερομηνίας 15.12.2016, το Δικαστήριο δεν επιτρέπεται να πιθανολογεί σε επίπεδο εικασιών, ως προς τα γεγονότα της υπόθεσης.

Συνεπώς, το Δικαστήριο θα κρίνει το κατά πόσο εκάτερος των διαδίκων πέτυχε να αποσεισει το αποδεικτικό βάρος που τον βαρύνει μόνο με βάση την αποδεκτή μαρτυρία που βρίσκεται ενώπιόν του.

Στην υπό κρίση υπόθεση η Ενάγουσα καθόρισε στην Έκθεση Απαιτήσής της ότι αξιόι εναντίον της Εναγομένης στη βάση κατάστασης λογαριασμού. Αποτέλεσε, περαιτέρω, τη θέση του ευπαιδευτού συνήγορου της Ενάγουσας ότι ο επίδικος λογαριασμός συνιστά εκκαθαρισμένο λογαριασμό.

Σημειώνεται ότι ο εκκαθαρισμένος παραδεδεγμένος λογαριασμός, συνιστά ξεχωριστή και αυτοτελή βάση αγωγής. Όπως έχει τονισθεί στην απόφαση **Ττόκου ν. Σεργίου** (1993) 1 Α.Α.Δ. 60 :

«ο εκκαθαρισμένος λογαριασμός συνιστά ξεχωριστή ενοχική αξίωση και αποτελεί αυτοτελές αγωγίμο δικαίωμα, γνωστό στο αγγλικό δίκαιο ως account stated, που εδράζεται στην ανάληψη υποχρέωσης από τον οφειλέτη για αποπληρωμή του υπολοίπου.»

Διαφωτιστική ως προς την έννοια του παραδεδεγμένου εκκαθαρισμένου λογαριασμού είναι η απόφαση **Επίσημος Παραλήπτης κ.ά. ν. Ρέινμποου Πλήτσηγκ και Νταϊγκ Κο Λτδ** (2005) 1 ΑΑΔ 610,

«Παραδεδεγμένος ή εκκαθαρισμένος λογαριασμός (account stated) σημαίνει συμφωνία μεταξύ των μερών σύμφωνα με την οποία όλα τα στοιχεία του λογαριασμού καθώς και το υπόλοιπο είναι ορθά, συνδυασμένη με υπόσχεση ρητή ή εξυπακουόμενη να πληρωθεί το υπόλοιπο. Επενεργεί ως νέα σύμβαση χωρίς να είναι αναγκαία νέα αντιπαροχή και ο ενάγοντας, του οποίου η αιτία αγωγής είναι ο παραδεδεγμένος ή εκκαθαρισμένος λογαριασμός, δεν είναι υποχρεωμένος να δικογραφήσει και να αποδείξει καθένα από τα στοιχεία του εκκαθαρισμένου λογαριασμού ξεχωριστά. Η συμφωνία των μερών ότι το υπόλοιπο είναι ορθό μπορεί να συναχθεί και από την παράδοση της κατάστασης λογαριασμού και την παράλειψη του χρεώστη να ενστεί για τα ποσά του λογαριασμού, εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Βέβαια το τί συνιστά εύλογο χρονικό διάστημα είναι ζήτημα πραγματικό και νομικό στην κάθε περίπτωση.»

Όπως τονίστηκε στην απόφαση **Ρέινμποου Πλήτσιηγκ** μόνο όταν συνιρέχουν τα πιο πάνω στοιχεία, ο λογαριασμός μπορεί να αποτελέσει αυτοτελές δικαίωμα. Σχετική, επίσης, είναι η απόφαση **Ανδρόνικος Κουρουκλάρης ν. Ανδρέα Κωνσταντίνου**, Πολ. Έφ. 205/2012, ημερομηνίας 6.12.2017.

Συνεπώς, η θέση του ευπαιδευτου συνήγορου της Ενάγουσας ότι ο επίδικος λογαριασμός αποτελεί εκκαθαρισμένο λογαριασμό δεν μπορεί να γίνει δεκτή, καθότι δεν υπάρχει δικογραφικό έρεισμα που να υποστηρίζει την πιο πάνω εισήγηση.

Το γεγονός ότι η αγωγή δεν ερείδεται επί εκκαθαρισμένου λογαριασμού δεν συνεπάγεται ότι αυτή πρέπει να απορριφθεί, αλλά θα εξεταστεί η αξίωση της Ενάγουσας υπό το φως της δικογραφημένης της θέσης, ήτοι της αξίωσης στη βάση κατάστασης λογαριασμού γενικά.

Αποτελεί καλά θεμελιωμένη αρχή, όμως, ότι ο λογαριασμός εμπορευομένου δεν συνιστά απόδειξη του χρέους, από μόνος του, αλλά απαιτείται απόδειξη των στοιχείων που τον συγκροτούν. Σχετική είναι η απόφαση **A. L. Mantovani & Sons Ltd. v. Christis Travel & Tourism Ltd** (1999)1 A.A.Δ. 156.

Το ερώτημα που αναδύεται στην υπό κρίση υπόθεση είναι το κατά πόσο έχουν αποδειχθεί τα στοιχεία του επίδικου λογαριασμού.

Στην υπό εξέταση υπόθεση η Ενάγουσα δεν προσκόμισε μόνο κατάσταση λογαριασμού, αλλά παρουσίασε και όλα τα τιμολόγια που καταγράφονται στην επίδικη κατάσταση λογαριασμού. Πλείστα εκ των επιδικών τιμολογίων είναι αποδεκτά από την Εναγομένη 1, η οποία, μέσω της αντεξέτασης των μαρτύρων της Ενάγουσας και της μαρτυρίας του ΜΥ1, αμφισβήτησε μόνο τέσσερα εξ αυτών. Εφόσον, όμως, η σχετική θέση που προώθησε ο ΜΥ1 δεν έγινε δεκτή, δεν υφίσταται αξιόπιστη μαρτυρία που να κατατείνει στο συμπέρασμα ότι υπάρχουν αυθαίρετες ή παράνομες χρεώσεις στον επίδικο λογαριασμό. Τουναντίον, σύμφωνα με την αξιόπιστη μαρτυρία που υφίσταται ενώπιόν μου, οι χρεώσεις του επίδικου λογαριασμού αποδεικνύονται από το Τεκμήριο 3. Επιπλέον στην υπό κρίση υπόθεση δεν έχει αμφισβητηθεί ότι έγιναν οι πληρωμές, οι οποίες καταγράφονται στον επίδικο λογαριασμό.

Εφόσον, λοιπόν, έχουν αποδειχθεί τόσο οι χρεώσεις όσο και οι πιστώσεις που καταγράφονται στον επίδικο λογαριασμό, εξάγεται το συμπέρασμα ότι έχουν αποδειχθεί τα στοιχεία που συγκροτούν αυτόν. Επομένως, εξάγεται το συμπέρασμα ότι η Ενάγουσα απέδειξε την αξίωσή της στον απαιτούμενο βαθμό.

Σε κάθε περίπτωση η θέση του ΜΥ1 ότι αμφισβητεί τέσσερα εκ των επιδικών τιμολογίων, επειδή δεν αναγνωρίζει την υπογραφή κάποιου υπαλλήλου της Εναγομένης 1 εταιρείας, ακόμα και εάν γινόταν δεκτή, δεν μπορεί να οδηγήσει σε συμπέρασμα ότι δεν αποδεικνύεται η οφειλή. Ενόψει του ότι η Εναγομένη 1 εταιρεία λάμβανε την κατάσταση λογαριασμού μηνιαίως και προέβαινε αδιαμαρτύρητα σε πληρωμές σε ημερομηνίες μεταγενέστερες των εν λόγω τιμολογίων, τα οποία ειρήσθω εν παρόδω καταγράφονται στην επίδικη κατάσταση λογαριασμού, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση ότι δεν οφειλόταν το

ποσό αυτών ή ότι αυτά δεν παραλήφθηκαν ή το ποσό που καταγράφει η κατάσταση λογαριασμού συνολικά δεν οφείλεται.

Επιπλέον, τονίζεται ότι δεν υφίσταται μαρτυρία ότι τα εμπορεύματα που αφορούν τα εν λόγω τιμολόγια δεν παραλήφθηκαν από την Εναγομένη 1, παρά μόνο ισχυρισμός για μη παραλαβή των τιμολογίων αυτών καθ' αυτών, ο οποίος απορρίφθηκε.

Υπό το φως των πιο πάνω κρίνω ότι η αδιαμαρτύρητη καταβολή χρημάτων έναντι του λογαριασμού, ενώ σε αυτόν καταγράφονταν τα υπό αμφισβήτηση τιμολόγια, δεικνύει ότι αυτά ήταν εις γνώσιν της Εναγομένης και οι χρεώσεις που αποτυπώνονται στο Τεκμήριο 2 είναι ορθές.

Ως προς το θέμα του τερματισμού της συμφωνίας, παρότι δεν προωθήθηκε από τον ευπαίδευτο συνήγορο των Εναγομένων στο στάδιο των αγορεύσεων, κρίνω ότι υπό τα περιστάσεις της παρούσας δεν απαιτείτο τερματισμός της συμφωνίας, ώστε το όποιο οφειλόμενο ποσό να καταστεί απαιτητό.

Επί του προκειμένου διαφωτιστική είναι η απόφαση **Μακεδόνας ν. Λαζάρου κ.ά** (2005) 1 ΑΑΔ1322, όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά :

*« Στην **re J. Brown's Estate** (ανωτέρω) το ζήτημα τέθηκε ως εξής:*

«.. Where there is a present debt and a promise to pay on demand, the demand is not considered to be a condition precedent to the bringing of the action. But it is otherwise on a promise to pay a collateral sum on request, for then the request ought to be made before action brought.»

*Το ίδιο και για τη 2η εφεσίβλητη, η οποία δεσμεύτηκε με όρο ότι θα ευθυνόταν για το χρέος ως πρωτοφειλέτιδα και επομένως η ευθύνη της δεν ήταν μόνο δευτερεύουσα - «collateral» - που αλλιώς θα αντικριζόταν. Παράδειγμα προσφέρει η **MS Fashions Ltd and others** (ανωτέρω).*

Εξάλλου, όπως επισημάνθηκε στη **Lombard Natwest Ltd** (ανωτέρω), ακόμα και αναγκαία να είναι η απαίτηση πληρωμής, αυτή:

«δεν αποτελεί προϋπόθεση για τη γένεση του δικαιώματος αλλά δευτερεύοντα όρο για την εκτελεστότητα του χρέους δηλαδή της ευχέρειας ανάκτησής του.»

Τέλος υπενθυμίζουμε την **Ioannou v. Hasan** (ανωτέρω) όπου, με δεδομένο ότι χρειαζόταν απαίτηση πληρωμής, κρίθηκε ότι η ίδια η αγωγή αποτελούσε επαρκή απαίτηση.»

Περαιτέρω σχετική είναι η πρόσφατη απόφαση **Εταιρεία J.K. Vavlites (Hotels & Leisure) LTD v. Διαχειριστική Επιτροπής του Ταμείου Προνοίας του Τακτικού Ωρομίσθιου Κυβερνητικού Προσωπικού**, Πολιτική Έφεση Αρ. 31/2013, ημερομηνίας 30.1.2019, όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα :

«Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής ότι εδώ δεν υπήρχαν εκατέρωθεν υποχρεώσεις ή τρεχούμενος λογαριασμός το υπόλοιπο του οποίου έπρεπε να προσδιοριστεί αφού προηγουμένως τερματιζόταν η συνέχιση της λειτουργίας του. Πρόκειτο για συμφωνηθέν υπόλοιπο με υποχρέωση μόνο από πλευράς της εφεσείουσας να το αποπληρώσει σε τακτές δόσεις. Άλλωστε, ο ευσωματωθείς όρος ότι με την παράλειψη πληρωμής οποιασδήποτε δόσης ή τόκου, ολόκληρο το ποσό καθίστατο «πάραυτα» απαιτητό, επισφράγιζε το χωρίς άλλη προειδοποίηση ή προηγούμενο τερματισμό, δικαίωμα έγερσης αγωγής, (δείτε **Μακεδόνας v. Ευάγγελου Λαζάρου** (2005) 1 Α.Α.Δ. 1322, **Ioannou v. Hasan** 3 C.L.R. 30, **Lombard Natwest Ltd v. Λαζαρίδη** (1999) 1 Α.Α.Δ. 1465, κ.ά.)».

Στην υπό κρίση υπόθεση δεν υφίστατο η ανάγκη να προσδιοριστεί το όποιο τυχόν οφειλόμενο μέσω επιστολής τερματισμού, αφού το οφειλόμενο ποσό εμφανιόταν στην κατάσταση λογαριασμού, η οποία αποστελλόταν μηνιαίως στην

Εναγομένη 1 και δεν αμφισβητείτο. Περαιτέρω, υπό τα γεγονότα της παρούσας προκύπτει ότι έκαστο τιμολόγιο ήταν πληρωτέο εντός 30 ημερών από την έκδοσή του. Συνεπώς, στην υπό κρίση υπόθεση, εφόσον ήταν σαφής ο χρόνος που τα επί μέρους στοιχεία του επίδικου λογαριασμού ήταν πληρωτέα, δεν υφίστατο ανάγκη για προηγούμενη απαίτηση πληρωμής. Εν πάση περιπτώσει υπό τα δεδομένα της παρούσας η καταχώρηση της αγωγής μπορεί να αποτελέσει επαρκή απαίτηση, αφού επιζητείται μόνο θεραπεία σε σχέση με την οφειλή. Έτσι η καταχώρηση και μόνο της αγωγής, υπό τα δεδομένα της παρούσας, συνιστά ουσιαστικά τερματισμό και αξίωση επί της επίδικης οφειλής.

Συνακόλουθα κρίνω ότι από την ενώπιόν μου μαρτυρία η Ενάγουσα έχει καταφέρει να αποδείξει την αξίωσή της ως προς το ύψος του οφειλομένου ποσού, ως αυτό αποτυπώνεται στο Τεκμήριο 2, ήτοι το ποσό των € 3.105.62.

Η ευθύνη του Εναγομένου 2.

Ο Εναγόμενος 2 ενάγεται υπό την ιδιότητά του ως εγγυητής της Εναγομένης 1. Στην Έκθεση Απαίτησης ο ισχυρισμός που προβάλλεται είναι ότι ο Εναγόμενος 2 εγγυήθηκε προσωπικά οποιαδήποτε ποσό τυχόν προέκυπτε από τον επίδικο λογαριασμό. Στην Υπεράσπισή του ο Εναγόμενος 2 αυτό που ισχυρίστηκε ήταν ότι δεν υπέγραψε οποιοδήποτε εγγυητήριο έγγραφο προς όφελος της Ενάγουσας. Τονίζεται ότι η πιο πάνω θέση ήταν η μοναδική δικογραφημένη θέση των Εναγομένων εν σχέση με την επίδικη εγγύηση.

Εντούτοις, ο ευπαιδευτος συνήγορος των Εναγομένων εισηγήθηκε ότι δεν είναι σωστό να υπογράψει κάποιο πρόσωπο εγγύηση για πιστωτικό όριο, το οποίο δεν έχει ακόμα εγκριθεί, εισηγούμενος έτσι ότι η επίδικη εγγύηση δεν είναι έγκυρη. Επίσης, ισχυρίστηκε ότι σε κάθε περίπτωση η ευθύνη του Εναγομένου 2 περιορίζεται στο ποσό των € 1.000.

Ως προς τα πιο πάνω τονίζεται ότι στην υπό κρίση υπόθεση, αποτέλεσε κοινό έδαφος μεταξύ των διαδίκων ότι ο Εναγόμενος 2 υπέγραψε το Τεκμήριο 1. Στο

εν λόγω τεκμήριο ρητά καταγράφεται ότι ο εγγυητής εγγυάται οποιοδήποτε ποσό εμφανόμενο στον τρεχούμενο λογαριασμό της Εναγομένης 1. Επαναλαμβάνεται ότι η μοναδική δικογραφημένη θέση του Εναγομένου 2 ήταν ότι δεν υπέγραψε οποιοδήποτε έγγραφο εγγύησης και ότι ουδέποτε δεσμεύθηκε υπό την προσωπική του ιδιότητα για την πληρωμή.

Περαιτέρω, στο σύγγραμμα **Law of Guarantees** των Andrews & Millet 7th Ed στην παράγραφο **6-006** με τίτλο **Limitations on the amount of principal debt** καταγράφονται τα ακόλουθα ως προς την έκταση της ευθύνης κάποιου εγγυητή :

«Where the creditor uses a standard form of guarantee which provides for a limit but the appropriate space in the guarantee instrument has been left blank, the guarantee will be unlimited.»

Στην υπό κρίση υπόθεση προκύπτει ότι το έγγραφο της επίδικης συμφωνίας, Τεκμήριο 1, δεν αναφέρει και δεν περιορίζει την ευθύνη του εγγυητή σε συγκεκριμένο ποσό αλλά ρητά καταγράφει ότι οι εγγυητές εγγυούνται την πληρωμή οιοδήποτε ποσού εμφανόμενου στον τρεχούμενο λογαριασμό της Εναγομένης 1 εταιρείας, ως είναι και η δικογραφημένη θέση της Ενάγουσας.

Συνεπώς, εφόσον έχει αποδειχθεί η υπογραφή του επίδικου εγγυητήριου εγγράφου, στο οποίο καταγραφόταν ρητά ότι η ευθύνη του Εναγομένου 2 θα ήταν για οποιοδήποτε τυχόν υπόλοιπο αφορούσε η κατάσταση λογαριασμού, εξάγεται το συμπέρασμα η Ενάγουσα έχει επιτύχει να αποδείξει την απαίτησή της εναντίον του Εναγομένου 2, ως εγγυητή της Εναγομένης 1, αφού το Δικαστήριο δεν μπορεί να επεκταθεί στην επίλυση οποιουδήποτε άλλου θέματος πέραν των δικογραφημένων. Σχετική είναι η απόφαση **Latifundia Properties Ltd** (ανωτέρω).

Επιδίκαση Τόκου

Με την υπό κρίση αγωγή η Ενάγουσα αξιώνει τη επιδίκαση Τόκου προς 9-11%, στη βάση των ισχυρισμών της επί της παραγράφου 9 της Έκθεσης Απαίτησης.

Ως προς το ζήτημα επιδίκασης τόκου ιδιαίτερα διαφωτιστική είναι η απόφαση **Κωνσταντίνου Τζιαρζάξη ν. Δήμου Λευκωσίας** (2005) 1Α Α.Α.Δ. 627, όπου κρίθηκαν τα ακόλουθα:

«... .. εκτός όπου υπάρχει ρητή πρόνοια σε συγκεκριμένο νόμο ή στη μεταξύ των μερών συμφωνία για πληρωμή τόκου, τέτοια υποχρέωση δεν προκύπτει. Ο τόκος δεν θεωρείται προβλεπτή ζημιά η οποία ανακύπτει από τη διάρρηξη συμφωνίας, εκτός αν προβλέπεται ειδικά στη σύμβαση ή κατά πάγια πρακτική των συναλλαγών εξυπακούεται, και σ' αυτή την τελευταία περίπτωση εφόσον ο ενάγοντας υποχρεώθηκε να πληρώσει τόκους στην προσπάθεια του να εξασφαλίσει χρηματοδότηση από άλλη πηγή.»

Στην υπό κρίση υπόθεση από την Έκθεση Απαίτησης προκύπτει ότι η αξίωση για καταβολή τόκου ερείδεται επί το ότι η Ενάγουσα χρεώθηκε το αξιούμενο ποσοστό επιτοκίου, λόγω του ότι υποχρεώθηκε να εξασφαλίσει δανεισμό. Όμως ουδεμία μαρτυρία προσφέρθηκε, για να αποδείξει τον πιο πάνω ισχυρισμό και ως εκ τούτου η σχετική αξίωση δεν μπορεί να επιτύχει.

Περαιτέρω, προκύπτει ότι η Εναγομένη προέβη σε πληρωμές μετά την καταχώρηση της αγωγής. Η τελευταία πληρωμή έλαβε χώρα στις 15.11.2012. Συνεπώς, κρίνω ορθότερο όπως επιδικαστεί νόμιμος τόκος επί της αξίωσης της Ενάγουσας από τις 15.11.2012.

Κατάληξη

Ενόψει όλων των ανωτέρω εκδίδεται απόφαση υπέρ της Ενάγουσας και εναντίον των Εναγομένων 1 και 2 αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα για το ποσό των € 3.105.62 με νόμιμο τόκο από 15.11.2012 μέχρι εξοφλήσεως. Τα έξοδα

επιδικάζονται υπέρ της Ενάγουσας και εναντίον των Εναγομένων 1 και 2 αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα, ως αυτά υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

.....

Μ. Χριστοδούλου, Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

